

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski

w sprawie z wniosku J. Z. i P. Z.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa – Starosty Krakowskiego i Parku z siedzibą w O.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców od postanowienia Sądu Okręgowego
w Krakowie z 11 marca 2024 r. o sygn. II Ca 549/23,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 8 listopada 2024 r.,

w przedmiocie wniosku wnioskodawców o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego
Krzysztofa Wesołowskiego od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem
Najwyższym o sygn. I CSK 2442/24,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 5 września 2024 r. pełnomocnik wnioskodawców, w oparciu
o treść art. 49 k.p.c. wniósł o wyłączenie od orzekania w sprawie w sprawie
toczącej się przed Sądem Najwyższym o sygn. I CSK 2442/24 sędziego
Krzysztofa Wesołowskiego albowiem w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości
Unii Europejskiej (Wielkiej Izby) z dnia 19 listopada 2019 roku (nr C-585/18,
C-624/18, C-625/18) oraz uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia

23 stycznia 2020 r. (BSA 1-4110-1/20) zachodzą wątpliwości co do bezstronności i niezależności tak wyłonionego sądu.

Zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej przekazano akta Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania dalszego biegu (k. 44).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Krzysztofa Wesołowskiego od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym o sygn. I CSK 2442/24 pozostawiono bez rozpoznania.

Analiza treści wniosku przekonuje, że powinien on być procedowany przez Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego. Zgodnie z art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r., poz. 622, dalej: „ustawa o SN”) do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego.

Jednocześnie, stosownie do treści art. 26 § 3 ustawy o SN, wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 ustawy o SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

Lektura wywiedzionego w ocenianej sprawie wniosku wskazuje, że osi argumentacji uczyniono wadliwe – w ocenie wnioskodawcy – powołanie sędziego Sądu Najwyższego Krzysztofa Wesołowskiego. Zdaniem wnioskodawcy sędzia nie daje rękojmi bezstronnego rozpoznania sprawy, bowiem w zakresie w jakim rozpoznawałby zarzuty skargi kasacyjnej orzekałby odnośnie legalności własnego powołania, co w sposób oczywisty determinuje, iż jest on *iudex suspectus* i winien zostać wyłączony z rozpoznania sprawy”.

Przypomnieć należy, że w świetle aktualnie obowiązujących przepisów nie ma możliwości kwestionowania prawidłowości powołania sędziego

przez Prezydenta RP (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2022 r., I NWW 130/21). Powołanie przez Prezydenta RP rozstrzyga w sposób definitywny kto jest sędzią (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lutego 2023 r., I NWW 191/21). Tak powołany sędzia jest prawidłowo umocowany do wykonywania czynności orzeczniczych.

Podkreślić należy, że procedura powołania Krajowej Rady Sądownictwa, a tym samym jej pozycji ustrojowej, była przedmiotem kontroli konstytucyjnej przeprowadzonej przez Trybunał Konstytucyjny. W efekcie kontroli konstytucyjnej, przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18, uznane zostały za zgodne z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP.

Odnosząc się do przywołanej uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110 1/20 wskazać należy, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, została uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. 2004, Nr 90, poz. 864/30 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 EKPCz.

Zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Są nimi związane zatem wszystkie podmioty występujące w obrocie prawnym, w tym także organy stosujące prawo (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2022 r., I NWW 142/22). Skutki rozstrzygnięć Trybunału Konstytucyjnego wiążą zatem także Sąd Najwyższy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2018 r., III PK 71/17).

Na marginesie należy zauważyć, że Sąd Najwyższy zobowiązany jest działać na podstawie i w granicach prawa, co wprost wynika z wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP zasady legalizmu. Jak wskazuje Trybunał Konstytucyjny: „legalizmem działania organów władzy publicznej jest stan polegający na tym, że organy te są tworzone w drodze prawnej i działają na podstawie i w granicach prawa, które określa ich zadania i kompetencje oraz

tryb postępowania. Prowadzi to do wydawania rozstrzygnięć w przepisanej przez prawo formie, opartych na należytej podstawie prawnej i w zgodności z wiążącymi dany organ przepisami materialnymi” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 16 marca 2011 r., K 35/08, OTK-A 2011, nr 2, poz. 10). W świetle tak określonych reguł jednoznacznie wynika, że każdy organ władzy publicznej zobowiązany jest do stosowania obowiązujących przepisów prawa, dopóki nie zostaną one uchylone w przewidziany prawem sposób, a więc przez odpowiednio umocowany do tego organ działający w granicach przyznanych mu kompetencji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 3 ustawy o SN orzekł jak w sentencji.

[SOP]

r.g.